

Sreca

by Emir Sa on Tuesday, April 19, 2011 at 4:46am

Pitala me jaranica neki dan, sta je sreca, pa sad mislim, razmisljam...

Psihologija razlikuje sreću od zadovoljstva, intenzitetom, trajnošću i načinom pojave. Smatra se da je sreća dublja, dugotrajnija dok je zadovoljstvo prije svega tjelesni osjećaj. Zadovoljstvo nije sreća jer zadovoljstvo pretpostavlja težnju ka nečemu i ispunjenje istog. To je prouzrokovano stanje blaženstva dok je sreća osjećaj potpune harmonije, neočekivan i zato spontan. Granica je pak tanka i lako je zalutati, naročito za jednog od posljednjih romanticara.

Imam princezu, gurmana, bubnjara amatera i uzurpatora toaleta. I sama pomisao na tog malog pijanistu učini me sretnim a tek miris na jastuku, pogled ili neočekivan zagrljaj. Osjećaj na roditeljskom sastanku ili demonstracija finih manira su više stvar ponosa nego sreće. A sreća opet najveća, učiniti bas nju sretnom, nekom sitnicom, reakcijom ili momentima koje roditelji, terminatori kreativnosti, obično brane. Primjerice parada maminih cipela. Ili oblaci, nacrtani svježim vrhnjem na polici za knjige. A knjiga je pismo nepoznatog prijatelja kojeg je čorava bibliotekarka sakrila pod suknju. I kakav osjećaj u tom nijemom susretu, sreća istkana od Markezovih metafora i melodije teksta, od sifrovane mudrosti Andrića, emotivnog naboja Dostojevskog i poruka skrivenih među redovima Igoa, Remarka i inih. Samo prvo citanje je sreća, svaki naredno je više zadovoljstvo neke vrste, kao spokoj, kao glatka ravnodušnost, prazno ništa ili tiha melankolija noći.

A noć volim. Kasnu ponoć najviše. Tad sam najbolji. Sve mi vijuge rade i što je bitno, postignu bar pristojan nivo harmonije. Ali me noć ne čini sretnim. Više rasijanim, na razmeđu stanja, kao budan što sanja. Jutro, naprotiv, usreći me svojom pojavom. Miris jutra, slika jutra kao susret, onaj priguseni ton nade o nečemu neodređenom, kao varnica u igri planeta. I naša planeta, ne kao slika nego kao doživljaj prirode u izvornom obliku, kao svjedocanstvo njenih remekdjela, usreći me na taster, kao da udjem u pjesmu i stihovi se zavuku pod pazuh pa me nose. Lebdim, kao kad vidim lijepu ženu. Moju ili tuđu, svejedno.

Lijepe žene, generalno, mogu da me usreće svojom pojavom. Ništa erotski. Samo jedan osjećaj, kao talas, prelije me, kao kad zalijes pitu i pita omeksa... Može li to biti osjećaj sreće, da je ugledas, nenadano pa se diviš uvojcima, osmjehu širokom i onom tihom, jedva primjetnom;

usne i zubi, kao biseri u školjki i one oci duboke, smeđe i one plave, nevine, one zelene, lopovske pa obrve tanke i trepavice, kao zavjese u sobama visokih plafona. Ne stetim sa komplimentima ali nikad iz kurtoazije, uvijek sa smislom, zaslužno. I moja sreća a njeno zadovoljstvo, neuskraćeno.

Sreća je kad zagrlim mater pa mi kaže da sam munafik. Kad uramim lice moje drage rukama i poljubim je ovlas. Zalud tvoje nade i tvoj trud, veli a znam da laže, sretna. Sreća je naci izgubljeni kisobran ili mindjusu. Naci starog prijatelja je sreća na kvadrat, na kub, euforija. Ona prva je kratka, ova druga, zarazna, hronična, kad te obuzme, ne pusta. Takva sreća se ne manifestuje osmjehom nego uzdahom, tihim i dubokim a da nije zadovoljstvo nego opet samo harmonija, sklad, ravnoteža duša. Kao kad balansiras na zici i znaš da neceš pasti s nje.

Pjesme o sreći su uvijek vesele, najčesće durske melodije od tri minuta. Pasu za radioprograme i osrednje muzicare. Pjesma je lijepo lice muzike, zvijezda u mliječnom putu, putu muzike. Muzika me dotakne, muziku doživim, muziku stvaram. U pasivnom smislu, kao doživljaj, ona me čini svakakvim, između ostalog srećnim. Moj Fender (predmet zenskih oblina i muskog imena) me čini zadovoljnim, mrvu ponosnim dok mi sama aktivnost prebiranja po zicama napuni grudi terca i položi me u magičnu horizontalu, kao dogorjelu cigaru na rubu pepeljare. I tinjam tako, od sreće.

Ima sreće i u ovoj rijeci, pisanoj. Ali ne sad, sad je samo zadovoljstvo zbog završenog teksta, zbog ispoljenih emocija, ponudjenih misli. Sutra, kad odspavam, udaljim se na pristojnu distansu pa se vratim i procitam ponovo... ako me tad dirne, ako sam našao sam sebe i još ponekog, onda ću biti srećan.